

Cztery grupy

Ezechiel 18

Ojcowie jedli kwaśne grona, a zęby synów ścierpły? – Ezech. 18:2.

W 18 rozdziale księgi Ezechiela Bóg narodowi Izraelskiemu swoje posłannictwo poprzez wykorzystanie pytania, obietnicy i postawienie pewnego wyzwania.

(1) Pytanie

„Dlaczego to używacie między sobą przysłowia o ziemi izraelskiej: Ojcowie jedli kwaśne grona, a zęby synów ścierpły?” (Ezech. 18:2).

Nietrudno sobie wyobrazić, dlaczego takie przysłowie stało się popularne w Izraelu w czasach Ezechiela. Izraelici zostali przymusowo wysiedleni ze swojej ziemi i zmuszeni do zamieszkania w obcym kraju. Prorocy powiedzieli im, że okoliczności te były skutkiem ich własnych występków, a także grzechów popełnionych przez „ojców” (przykładowo, Jer. 2:5, 3:25, 7:25).

Dodatkowo, Stary Testament uczył ich, że odziedziczone choroby i śmierć, które dzielili wraz z innymi narodami, były konsekwencją nieposłuszeństwa Adama w ogrodzie Eden. Wiele lat później, przy okazji wyjaśniania znaczenia ofiarniczej śmierci Jezusa Chrystusa, apostoł Paweł omówił również zasady działania Boskiej sprawiedliwości, które były podstawą wydania takiego wyroku. „A zatem, jak przez upadek jednego człowieka przyszło potępienie na wszystkich ludzi, tak też przez dzieło usprawiedliwienia jednego przyszło dla wszystkich ludzi usprawiedliwienie ku żywotowi” (Rzym. 5:18).

Jednak niezależnie od pochodzenia lub popularności tego przysłowia w Izraelu, Bóg zwrócił na nie uwagę jako na przyczynę do wyprowadzenia pewnych ważnych nauk, związanych z przyszłością stworzonych przez Niego ludzi.

Przysłowie to zostało również wymienione w równoległym proroctwie Jeremiasza: „W owych dniach już nie będą mówili: Ojcowie jedli cierpkie grona, a zęby synów ścierpły, lecz każdy umrze za swoją winę. Ktokolwiek spożyje cierpkie grona, tego zęby ścierpną” (Jer. 31:29-30).

Jeremiasz przechodzi następnie do wypowiedzi opisanej w wierszach 31 do 34, aby przedstawić obiet-

nice dotyczące przyszłych relacji Boga z ludzkością, które zbiorczo określa się jako „nowe przymierze” (werset 31). Obietnice te, doprecyzowane i szeroko umówione w Hebr. 8 do 10, dotyczą czasów, kiedy nowe przymierze zastąpi stare przymierze jakie zawarte zostało z Izraelem w czasie wyjścia z Egiptu. Opis ten dotyczy przyszłości, kiedy ludzkość zostanie pojednana z Bogiem.

(2) Obietnica

„Jakom żyw – mówi Wszechmocny Pan że już nie będziecie wypowiadali w Izraelu tego przysłowia. Oto wszyscy ludzie są moi, zarówno ojciec, jak syn – są moimi. Każdy, kto grzeszy, umrze” (Ezech. 18:3-4).

Bóg obiecał, że stare zasady zostaną napisane na nowo, w ten sposób, że przysłowie to się zdezaktualizuje. Podstawą tej obiecanej zmiany jest Boża deklaracja, że synowie liczą się dla Niego tak samo, jak ojcowie. Wszyscy ludzie będą indywidualnie sądzeni, w korzystniejszych warunkach niż te, jakich doświadczyli wcześniej. Te sprzyjające okoliczności, jakie wówczas będą panować, opisane są w Izaj. 35 jako „Droga Święta”: „I będzie tam droga bita, nazwana Drogą Świętą, Nie będzie nią chodził nieczysty; będzie ona tylko dla jego pielgrzymów. Nawet głupi na niej nie zbłądzi. (...) I wrócą odkupieni przez Pana, a pójdą na Syjon z radosnym śpiewem. Wieczna radość owionie ich głowę, dostąpią wesela i radości, a troska i wzdychanie znikną” (Izaj. 35:8,10). Jeśli wówczas ludzie umrą, będzie to skutkiem ich własnych występków, a nie rezultatem nieposłuszeństwa ojca Adama.

(3) Wyzwanie

Wyzwanie dla Izraela, a co za tym idzie, dla wszystkich ludzi, opisane zostało w formie charakterystyki czterech grup ludzi. Te cztery grupy obejmują wszystkich ludzi, którzy będą żyć na ziemi w czasie, gdy Nowe Przymierze będzie czynne za pośrednictwem Jezusa i Kościoła. Losy tych czterech grup będą przedstawiać wypełnienie się Bożej obietnicy, że stare przysłowie cytowane w wersecie drugim nie będzie się już stosować do ziemskiego nasienia Abrahama. Tymi czterema grupami będą:

Grupa A – Ci, którzy wejdą w ten okres historii Ziemi już będąc uznani za godnych życia wiecznego (wersety 5 do 9).

Grupa B – Ci, którzy całkowicie i posłusznie zareagują na korzystne warunki panujące w tym okresie, w wyniku czego zyskają życie wieczne (wersety 14 do 17).

Grupa C – Ci, którzy w tym czasie zostaną zniszczeni, ponieważ trwają w nieposłuszeństwie, nawet w sprzyjających warunkach (wersety 10 do 13).

Grupa D – Ci, którzy w tych korzystnych warunkach wykażą się tylko zewnętrzną reakcją, w związku z czym zostaną zniszczeni pod koniec tego okresu (werset 18).

Te cztery grupy są zróżnicowane w Ezech. 18 na podstawie kryterium ich posłuszeństwa lub nieposłuszeństwa względem różnych rozporządzeń związanych z pierwszym przymierzem zawartym między Jahwe a Izraelem. Sposób, w jaki te przepisy zostały zastosowane przez proroka do każdej z tych czterech grup, daje podstawę do zidentyfikowania każdej grupy. Różne zbiory przepisów i nakazów służą jako narzędzie weryfikacji, komu należy się nagroda życia. Rozkład tych kryteriów w poszczególnych grupach pokazany został w tabeli.

Grupa A

To ci, którzy wejdą w ten okres historii Ziemi już będąc uznani za godnych życia wiecznego (wersety 5 do 9). To jest jedna z dwóch grup (A i B), która została uznana za godną życia. Bożym osądem względem tej grupy jest: „ten jest sprawiedliwy, on też na pewno będzie żył” (Ezech. 18:9).

O grupie tej czytam w Hebr. 11, gdzie jej członkowie zostali opisani jako ci, którzy otrzymali „chlubne świadectwo” w zamian za swą wiarę, jaką wykazali się w czasach poprzedzających Wiek Ewangelii. „Wszyscy oni poumierali w wierze, nie otrzymawszy tego, co głosili obietnice, lecz ujrzeni i powitali je z dala; wyznali też, że są gośćmi i pielgrzymami na ziemi. (...) Ponieważ Bóg przewidział ze względu na nas coś lepszego, mianowicie, aby oni nie osiągnęli celu bez nas” (Hebr. 11:13,40).

Tylko oni okazali się być sprawiedliwymi, to jest, usprawiedliwionymi z wiary. Spośród tych czterech grup wyróżnia ich to, że z uwagi na zajmowane stanowiska ich zadaniem było wdrażanie między ludźmi zasad sprawiedliwości. Zostali pochwaleni za swą czystość (werset 6), sprawiedliwość (werset 7), powstrzymanie się od nieprawości (werset 8) oraz zachowywanie Bożych przykazań (werset 9).

Grupa B

Należą do niej ci, którzy całkowicie i posłusznie zareagują na korzystne warunki panujące w czasie ziemskiego Królestwa Chrystusowego, w wyniku czego zyskają życie wieczne (wersety 14 do 17). Jest to druga z dwóch

grup (A i B), która zdobędzie życie. Bożym osądem względem tej grupy są słowa: „ten nie umrze za winę swojego ojca, na pewno będzie żył” (Ezech. 18:17). To są ci, którzy będą świadectwem uchylenia przysłowia, które stosuje się w czasie doświadczenia ludzkości za pomocą grzechu i zła.

Grupa ta jest wyjątkowa z uwagi na jedną ważną cechę. Oni widzieli, rozważyli i uniknęli grzechów swych ojców. W pełni i skutecznie skorzystali z dozwolenia do czynienia.

Grupa C

Grupa ta obejmuje ludzi, którzy będą trwać w nieposłuszeństwie pomimo sprzyjających warunków w Królestwie (wersety 10 do 13). Jest to jedna z dwóch grup (C i D), która nie zdobędzie życia. Boży osąd dla tej grupy brzmi: „Na pewno poniesie śmierć; jego krew będzie na nim” (Ezech. 18:13).

To są ci, o których apostoł Piotr powiedział: „I stanie się, że każdy, kto by nie słuchał [nie okazał posłuszeństwa] owego proroka [Chrystusa], z ludu wytępiony będzie” (Dz.Ap. 3:22-23). Prorok Izajasz opisujący Królestwo Boże (rozdział 65), wspomina o tej grupie w wersecie 20: „kto grzeszy, dopiero mając sto lat będzie dotknięty klątwą”. Osoby takie to ci, którzy trwać będą w grzechu, który pokazany jest w opisie uciskania biednego i dopuszczania się gwałtu.

Grupa D

Ci, którzy okażą tylko zewnętrzną reakcję na korzystniejsze warunki, jakie będą wówczas panować na ziemi, zostaną w związku z tym zniszczeni pod koniec Królestwa (werset 18). Jest to druga z dwóch grup (C i D), które nie uzyskają życia. Dotyczący ich wyrok Boży brzmi: „umrze za swoją winę” (Ezech. 18:18).

Nasz Pan Jezus mówił o tej grupie w przypowieści o owcach i kozłach (Mat. 25:31-46). To są kozły, którzy utrzymują zewnętrzny pozór sprawiedliwości (w przeciwieństwie do grupy C, która otwarcie łamie Boże prawo), w czasie gdy ducha władza zaprowadzi na ziemi rządy Nowego Przymierza. Członkowie tej grupy zamanifestują swe prawdziwe oblicze, samolubny stan swego serca, kiedy wystąpią przeciw „obozowi świętych” na zakończenie „tysiąca lat”, jak zostało to opisane w Obj. 20:7-9.

W odniesieniu do tej grupy prorok Ezechiel wspomina tylko dwa konkretne przestępstwa. Ich grzech będzie skierowany przeciwko biednym i tym, którzy znajdują się w potrzebie (jak klasa kozłów w przypowieści), a także zadawać będą gwałt swym braciom (w czasie buntu pod koniec Wieku Tysiąclecia). Tylko o tej klasie jest powiedziane, że nie czynili między ludźmi tego, co dobre (werset 18).

Wnioski

Pozostała część rozdziału 18 to opis dialogu między Ezechielem i narodem Izraelskim, w którym ludzie nadal wyrażają swe wątpliwości co do Bożej obietnicy związanej z tym przysłowiem. Niewiedza i zamieszanie dotyczące przyczyn dozwolenia grzechu, zła, choroby i śmierci, uporczywie trwa wśród osób niezaznajomionych z Bożym planem aż do chwili obecnej.

„A przechodząc, ujrzał człowieka ślepego od urodzenia. I zapytali go uczniowie jego, mówiąc: Mistrzu, kto zgrzeszył, on czy rodzice jego, że się ślepym urodził? Odpowiedział Jezus: Ani on nie zgrzeszył, ani rodzice jego, lecz aby się na nim objawiły dzieła Boże. Musimy wykonywać dzieła tego, który mnie posłał, póki dzień jest; nadchodzi noc, gdy nikt nie będzie mógł działać. Póki jestem na świecie, jestem światłością świata” (Jan. 9:1-5). Jezus przed uzdrowieniem człowieka z jego śle-

poty udzielił słuchaczom łagodnej odpowiedzi, która nadal pozostaje najlepszą odpowiedzią dla tych wszystkich, którzy szukają wyjaśnienia przyczyn obecnego cierpienia dotykającego całej ludzkości.

[Poszukiwanie głębszego znaczenia w księgach Starego Testamentu, takiego jak prezentuje niniejszy artykuł, jest zawsze wciągające. Najbardziej światły umysł wszechświata ukrył w Piśmie Świętym wiele głębokich nauk. „Chwałą Bożą jest rzecz ukryć, a chwałą królów rzecz zbadać” (Przyp. 25:2). W poszukiwaniu tych głębokich nauk trzeba się liczyć z wieloma możliwościami interpretacyjnymi. Nie wszyscy redaktorzy naszego czasopisma są przekonani, że Ezech. 18 opisuje cztery odrębne grupy ludzi, mimo to, podejście takie jest interesujące i godne rozważenia przez naszych Czytelników - przyp. Redakcji.]

Duhaime George